

dijo »Trst in Slovenci« in pa obširen potopis »Iz Trsta v Stockholm«. Pri reviji sodelujejo, zlasti v rubrikah, ki posredujejo bralcem znanstvene in kulturne novosti, tudi vzgojitelji — profesorji tržaških srednjih šol.

Pripisali bi še odmev na kritiko, »da se zunanjemu opazovalcu zdijo L. V. enolične in da je v uredništvu nekaka cenzura«, ki smo ga srečali v »kratkem in skromnem pojasnilu urednikov« (št. 9. L. VII.).

Iz odgovora smo lahko izvedeli: »Cilj L. V. je vzgajati naše dijake v lju-bezni do tiskane besede. Če se bo iz takega načina vzgoje rodil kak pravi pisatelj ali pesnik, tem bolje. Bomo pa vseeno veseli, tudi če iz vrst naših sodelavcev ne bo nobenega Prešerna. Dovolj nam je dejstvo, da v naših dijakih še ni umrlo zanimanje za slovensko besedo, dokler ta list živi.«

Bralec iz naše republike bi seveda ob pregledu sodobnega glasila tržaških srednješolcev pogrešal kar kolj o tistih novih oblikah, v katerih se lahko izživljajo Slovenci, odkar prvič v zgodovini žive v okviru lastne države. O reviji pa bi vsekakor sklenil, da lahko velja za pomemben pojav življenjske moči najzahodnejšega dela našega naroda. Generacije, ki se vzgajajo ob njej, pa naj nam bodo veselo upanje za prihodnost.

Rok Arih

K ČLANKU O MARIJU KOGOJU

V članek o Mariju Kogoju se mi je vrnila pomota. Gre za navedbo, po kateri naj bi tekst pesmi Večnemu bogu spesnil Marij Kogoj (gl. »Naša sodobnost« IV, 1956, str. 777), v resnici pa je to — kot sem bil opozorjen — pesem Fr. Albrehta, ki je izšla v zbirki *Mysteria dolorosa* (1917) pod naslovom *Razodetje*.

Do pomote je prišlo ne samo, ker mi ta pesem in zbirka nista bili znani, temveč tudi zato, ker je v Kogojevi zapuščini naveden kot pesnik Marij Kogoj. Tisti, ki je zapuščino zbiral in urejeval, je namreč v seznamu pri omenjenem samospevu pod rubriko avtorja besedila vpisal ime Marija Kogoj. Prav tako pa sta tudi v rokopisu samospeva pod naslov pesmi pristavljeni začetnici M. K. kot inicialki pesnikovega imena.

Pomoto s tem popravljam.

Marijan Lipovšek